

Sygn. akt II CZ 65/06

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie z powództwa D.L.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji [...]

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2006 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 maja 2006 r., sygn. akt [...],

1) oddala zażalenie;

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 maja 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji, którym zasądzone od tej strony na rzecz powoda zadośćuczynienie i odszkodowanie w kwocie 901 851,10 zł., rentę wyrównawczą po 2000 zł. oraz ustalono odpowiedzialność pozwanego za dalsze ewentualne skutki zdarzenia będącego przyczyną szkód powoda, umorzono postępowanie w zakresie kwoty 50 000 zł., oddalono powództwo w pozostałej części i rozstrzygnięto o kosztach procesu.

Odrzucając apelację Sąd drugiej instancji stwierdził, że nie spełnia ona wymogu art. 368 § 1 pkt. 5 k.p.c. , bowiem nie określa zakresu żądanej zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, a jako wniesiona przez radcę prawnego nie podlegała uzupełnieniu w tym zakresie, a zatem wezwanie Sądu pierwszej instancji o uzupełnienie tego braku i jego uzupełnienie przez pełnomocnika strony pozwanej nie wywołało skutków procesowych. Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 373 k.p.c. odrzucił apelację.

W zażaleniu na powyższe postanowienie strona pozwana, wnosząc o jego uchylenie, zarzuciła, że zakres zaskarżenia i zakres żądanej zmiany wyroku wynikał z apelacji oraz z okoliczności sprawy, a ze względu na charakter zadośćuczynienia, będącego przedmiotem zaskarżenia, nie mogła określić wysokości kwoty, którą uznaje za stosowną, a więc wskazała, że Sąd powinien zasądzić kwotę „odpowiednią”. W jej ocenie spełniało to, w rozpoznawanej sprawie, wymogi art. 368 § 1 pkt. 5 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 368 § 1 pkt. 1 i 5 k.p.c. apelacja powinna zawierać między innymi oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem czy jest on zaskarżony w całości, czy w części oraz wnioski o zmianę lub uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia. Jest to konieczne ze względu na to, że zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje

sprawę w granicach apelacji, którymi jest związany. Jeżeli zatem przedmiotem zaskarżenia jest tylko część wyroku sądu pierwszej instancji, skarżący obowiązany jest określić w jakiej części wyrok zaskarża, a także wskazać zakres żądanej zmiany lub uchylecia tej części wyroku, którą zaskarżył.

Rację ma strona pozwana, gdy twierdzi, że nie zawsze konieczne jest dokładne określenie zakresu żądanej zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku, bowiem może to wynikać w sposób nie budzący wątpliwości z charakteru sprawy i zakresu zaskarżenia. Nie jest to jednak sytuacja, jaka występuje w rozpoznawanej sprawie, w której pełnomocnik strony pozwanej wskazał w apelacji, jako wartość przedmiotu zaskarżenia, kwotę 901 851,10 zł., a więc całą kwotę zadośćuczynienia i odszkodowania zasądzoną w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku i określił, że zaskarża wyrok w punkcie pierwszym zasądającym od pozwanego na rzecz powoda kwotę 901 851,10 zł. Natomiast we wniosku apelacyjnym zażądał zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez przyznanie powodowi „odpowiedniej” sumy tytułem zadośćuczynienia, co wskazywało na to, że nie cała zasądzona kwota zadośćuczynienia jest w apelacji kwestionowana. Takie oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, zakresu zaskarżenia i zakresu żądanej zmiany wyroku doprowadziło do oczywistej sprzeczności pomiędzy tymi obligatoryjnymi elementami apelacji i uniemożliwiło stwierdzenie, czy rzeczywiście cała zasądzona kwota została objęta apelacją, a jeżeli nie, to jaką jej część oraz jaką kwotę zadośćuczynienia strona pozwana uznaje za „odpowiednią”, a więc nie objętą zakresem zaskarżenia i żądanej zmiany wyroku. Przy tego rodzaju zasadniczych sprzecznościach i brakach Sąd drugiej instancji, związany granicami apelacji, nie mógł sam decydować o tych granicach a więc o zakresie zaskarżenia i żądanej zmiany wyroku nawet jeżeli ze stanowiska strony pozwanej zajętego w pierwszej instancji dałoby się wyprowadzić wniosek, że nie kwestionowała ona zasadności żądania zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 200 000 zł. Strona może bowiem zmienić swoje stanowisko w tym przedmiocie już w postępowaniu apelacyjnym, a zatem zakresu zaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji nie można wywodzić wyłącznie z jej stanowiska zajmowanego przed sądem pierwszej instancji.

Nie jest także trafne twierdzenie skarżącej, iż charakter roszczenia, jakim jest zadośćuczynienie, nie pozwalał na określenie wysokości kwoty, którą strona pozwana uznaje za odpowiednią, a przez to uniemożliwiało określenie zakresu żądanej zmiany zaskarżonego wyroku. Zadośćuczynienie jest świadczeniem pieniężnym i jako takie daje się określić kwotowo. Pozwala to także na ścisłe kwotowe określenie tej części zadośćuczynienia, którą strona pozwana uznaje za „odpowiednią”, a w sytuacji zasądzenia konkretnej kwoty przez sąd pierwszej instancji, na kwotowe określenie zakresu zaskarżenia i żądanej zmiany wyroku, co zresztą strona pozwana uczyniła na wezwanie sądu o uzupełnienie braków apelacji. To uzupełnienie nie mogło jednak wywołać skutków procesowych, ze względu na treść art. 370¹ k.p.c., a zatem prawidłowo Sąd drugiej instancji odrzucił apelację strony pozwanej na podstawie art. 373 w zw. z art. 370¹ k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394 § 3 k.p.c., oddalił zażalenie jako nieuzasadnione.